

Limitele recunoasterii

1. Procedurile secundare

Recunoasterea procedurii principale nu împiedica deschiderea unei proceduri secundare de către o instanță a unui alt stat, pe teritoriul căruia debitorul are un sediu (art.16 alin. 2 din Regulament).

Potrivit art. 17 alin.1 din Regulament, hotărârea de deschidere a procedurii principale produce, fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare, în orice țară, efectele prevăzute de legea statului de deschidere, însă numai dacă în acel stat nu este deschisă o procedură secundară. Dacă o altfel de procedură este deschisă, segea statului de deschidere va fi cea care va guverna efectele procedurii, iar bunurile situate pe teritoriul aceluia stat vor fi administrate în cadrul procedurii secundare.

Prin urmare deschiderea unei proceduri secundare este o limită a caracterului universal al efectelor procedurii principale. Cu toate acestea, caracterul universal al procedurii principale rămâne evident în atribuțiile de coordonare a procedurilor secundare care revin reprezentantului acestei proceduri.

2. Ordinea publică de drept internațional privat

În raport cu prevederile Convenției de la Bruxelles, Regulamentul 1346/2002 limitează aria ipotezelor în care recunoasterea unei proceduri de insolvență deschise în alt stat sau executarea unei hotărâri adoptate în cadrul unei astfel de proceduri sau în legătura directă cu acesta va putea fi refuzată.

Regulamentul 1346/2002 prevede, în acest sens, în mod expres, în art. 25 ca art. 34 alin. 2 din Convenția de la Bruxelles nu este aplicabil.

Acest text facea trimitere, după cum știm, la art. 27, art. 28 din Convenție (actualmente art. 34 și 35 din Regulamentul nr. 44/2001) care prevedeau un număr destul de mare de situații în care se putea pronunța un astfel de refuz. Din acest punct de vedere Regulamentul nr. 1346/2002 conține un număr mult mai restrâns de astfel de cazuri. Astfel, potrivit art. 26 din Regulamentul 1346/2002, recunoasterea unei proceduri de insolvență deschise în alt stat sau executarea unei hotărâri adoptate în cadrul unei astfel de proceduri sau în legătura directă cu aceasta va putea fi refuzată dacă recunoasterea sau executarea ar contraveni în mod manifest ordinii publice de drept internațional privat, în special principiilor generale ori drepturilor și libertăților fundamentale prevăzute de Constituție.

În doctrina Dreptului internațional privat **ordinea publică** este definită ca fiind o „**clauză generală**” care operează pentru a exclude producerea anumitor efecte într-un sistem național de drept. Cu toate că ordinea publică este un concept cu conținut variabil, în funcție de coordonatele de timp și spațiu în care este plasat, ea include, de regulă, principiile generale și drepturile și libertățile fundamentale prevăzute de Constituția fiecărui stat, în parte.

În ceea ce le privește procedurile de insolvență au pus, în mod continuu aspecte legate de ordinea publică, chiar între statele membre ale U.E., în special sub două aspecte.-

- în primul rând, aceste proceduri implica aproape întotdeauna o reducere a drepturilor creditorilor, deci o pierdere suferită de aceștia în alt stat.
- în al doilea rând, influența și participarea la aceste proceduri în care drepturile creditorilor pot fi diminuate fără consimțământul lor individual sunt în mod distinct reglementate în dreptul național al diferitelor state.

Din aceste considerente Regulamentul prevede dispoziții speciale privind informarea creditorilor și oferirea oportunității de a lua parte la procedura (spre ex. art. 40 din Regulament). Pe de altă parte, normele conflictuale și posibilitatea deschiderii unei proceduri secundare oferă suficientă protecție pentru drepturile creditorilor într-un alt stat.

3. Neconcordanța prevederilor Regulamentului cu Convențiile internaționale

Neconcordanța dispozițiilor Regulamentului cu Convențiile internaționale la care fiecare stat este parte poate fi considerată o excepție, astfel, art. 44 pct.3 din Regulament precizează expres că dispozițiile acestuia nu sunt aplicabile, în orice stat membru, în măsura în care există neconcordanță între acestea și obligațiile în materie de faliment izvorând dintr-o convenție încheiată anterior intrării sale în vigoare de acest stat cu unul sau mai multe state terțe.

4. Alte cazuri de limitare a recunoașterii a procedurii

a) Pentru a se evita invocarea „**ordinii publice**”, Regulamentul (art. 25 alin.3) prevede în mod expres două reguli și anume :

- instanțele nu sunt obligate să recunoască sau să execute hotărârile care ar avea drept efect limitarea libertății individuale sau a secretului corespondenței ceea ce denotă existența unei limite a recunoașterii.
- recunoașterea automată se aplică și în cazul în care debitorul, din cauza calității sale, nu poate fi supus unei proceduri de insolvență în celelalte state, pe cale de consecință. nici un stat nu va putea invoca „ordinea publică” pentru a refuza recunoașterea sau executarea unei hotărâri pe motiv că o anumită calitate a debitorului (spre ex., necomerciant) nu permite deschiderea unei proceduri împotriva sa pe teritoriul său alitate a debitorului nu poate fi o limită a recunoașterii.

b) Regulamentul nu precizează dacă în sfera noțiunii de „ordine publică de drept internațional privat” sunt incluse și normele care reglementează competența exclusivă a instanțelor judecătorești ale unui anumit stat. Însă instanța în care este invocată recunoașterea sau punerea în executare a hotărârii de deschidere a procedurii nu va fi îndrituită să statueze asupra competenței naționale a instanței care a pronunțat această hotărâre, ci doar să aprecieze dacă este vorba despre o instanță competentă în sensul art. 3 din Regulament (care atribuie competența internațională instanței statului în care debitorul are centrul principalilor sale interese sau cel puțin un sediu). Prin urmare,

consideram ca numai nerespectarea competentei internationale ar putea fi invocata în scopul refuzului recunoasterii unei proceduri, nu si a celei nationale (dupa cum cum argumenteaza Diana Ungureanu) cu precizarea carecunoasterea numelii reprezentantului procedurii si a atributiilor sale ar putea fi refuzata daca acesta nu prezinta proba desemnarii sale ,in conformitate cu dispozitiile art. 19 din Regulament.